Ч. 21 Пятниця 28 січня (9 лютого) 1894. Рік IV.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в Адміністрациї „Ґазети Львівскої" і в ц. к. Старостивах на провінциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр

Сойм краєвий.

14. Засїдане з дня 6. лютого 1894.

Віцепрезидент Бобжиньский відповідаючи на заміти поодиноких бесїдників зазначив, що в шкільництві не руководить ся політикою, а коли може й зайшли які случаї, то кр. Рада шкільна не залишить усунути то лихо. Що-до презентованя учителїв місцевими Радами шкільними, щоби в сей спосіб допомочи їм до авансу, то самі учителї не згодились би на таке презентоване і волять віддати се право окружним Радам шкільним. Що-до обсаджуваня посад шкільних невідповідними особами, то, що правда, повіт жидачівский найгірше стоїт під тим взглядом, але від трех лїт не допускає ся на посаду учительску такої особи, котра бодай не викаже ся скінченими школами видїловими. Що-до шкіл рабінатских, то Рада шкільна прихильно відносить ся до тої справи. Вкінци заперечив п. Бобжиньский, мов би учителї народні не виповняли своїх обовязків, бо противно они дуже добре їх виповняють, коли зважимо їх лихе положенє материяльне. А комісарів — як предкладає пос. Торосевич — замість інспекторів висилати на візитацию, на се ніколи не згодить ся власть шкільна.

Пос. Романчук заявляє, що зголосив ся до голосу длятого, щоби висказати потреби, жалоби і жаданя народу руского, які той нарід поручив єму висказати. І так тут має петицию з Гуцульщини, в котрій жалують ся, що в їх школах язик польский трактує ся яко предмет і забирає много часу.

Бесїдник жалував ся дальше на то, що громади рускі мусять давати підводи для катихитів латиньского обряда, приїзджаючих до шкіл на науку религиї. Не треба — казав він — обтяжати громади такими видатками, бо й так они вже обтяжені всїлякими иншими видатками. Відтак домагав ся бесїдник, щоби краєва Рада шкільна поручила Радам окружним, аби в тих громадах, в котрих ученики суть одної народности, обходжено сьвята лиш після одного обряду католицкого та щоби лїтні вакациї розпочинали ся з днем 1 мая. — Наконець жалував ся бесїдник на то, що в школах женьских руска мова майже виключена і домагав ся, щоби краєва Рада шкільна видала під тим взглядом розпорядженє, аби в школах о мішаній людности учено обох язиків, польского і руского.

Пос. Ем. Торосевич признав, що не розуміє ся на шкільництві (веселість). Бесїдник заявив, що має факти, але для добра шкільництва не хоче їх наводити.

Пос. Меруновнч поставив резолюцию, щоби законом унормувати в публичних школах науку религиї жидівскої, та щоби краєва Рада шкільна подавала в своїх справозданях відносини в школах народних що-до науки религиї жидівскої.

Пос. Фрухтман полемізував з висказами пос. Меруновича, закидаючи єму, що пристрастно накидаєсь на религию жидівску та підсуває їй цїлком неправдиві і фальшиві засади наученя.

Пос. Розвадовский виступав против жаданя пос. Романчука що-до обмеженя науки язика польского, бо після гадки того посла нетиций, на котрих опирав ся пос. Романчук, походять з гірских околиць, низше стоячих просьвітою, коли противно в инших околицях говорять: „мати навчить дитину по руски, а в школї най она вчить ся по польски".

Пос. Меруновнч реплїкував на промову пос. Фрухтмана, вказуючи, що всї упередженя до жидівскої религиї опирають ся якраз на тім, що жиди не хотять віддати свої справи религийні під контролю публичну.

Пос. Гольдман боронив теперішної практики, що кагали орікають, чи кандидати мають відповідну кваліфікацию на учителя религиї жидівскої. Відтак заперечив, мов би религия жидівска ширила ненависть расову, бо се вигадали аж послїдними часами антисеміти. Дальше казав бесїдник, що правдою єсть, що жиди мають аж 613 заповідий і заказів — то може бути річчю в житю невигідною, але на то повинен би радше він (Гольдман) жалувати ся, а не пос. Мерунович. Бесїдник признає, що бути жидом то річ не конче приятна. Але п. Мерунович, хвала Богу, не жид і єго не вадять тих 613 заповідий і законів. Що-до талмуду, то сказав бесїдник, що він учив ся єго до 15 року житя, але засади талмуду не змушують єго до ненависти супротив других горожан і суспільности, серед котрої жиє, а противно, научили єго любити своїх краянів. — На тім замкнено дискусию і промовив ще референт комісиї пос. В. Дідушицкий.

Загальні збори „Просьвіти"

в 25-ті роковини заложеня.

(Дальше).

Збори оплесками повитали поясненя др. К. Левицкого, а в дїскусиї над дїяльностию

---

21)

Похатник.

(Повість з американьского житя — О. Руппіюса.)

(Дальше).

Частина сема.

Погоня за невільниками.

В кілька хвиль опісля вийшли всї на підсїнє. — Дік порав ся коло лїхтарнї і привязував єї до дручка.

— Зажди ще хвильку! — відозвав ся Еліот до чорного. — Тепер, коли вже тут пан Гельмштедт, то лиши ся хиба дома, коли хочеш — тобі ніяково гонити за своїми товаришами. Нехай би собі ішли, я би й пальцем за ними не рушив, коли-б не то, що я хотїв би забічи дорогу тому білому розбійникови. Дай сюди лїхтарню!

— Не журіть ся мною, пане! — відповів Дік завязуючи послїдний ґуз. — Я то собі зараз думав, що знайде ся кілька таких дурних чорних, скоро лиш той білий чоловік став тут вечером суватись попід плоти. Я не з тих людий: ніякий білий чоловік не зробить щось за дармо для білого; чому-ж би він мав жертвувати ся для чорного!

— Бодай розумно говорити! — сказав Ицко усьміхаючись; — але тепер не говорім богато, бо й так єсть лиш надія, що они спізнили ся, або що не сподївають ся ніякої погонї.

Похатник, випростувавшись, перевисшав всїх о голову; він взяв дручок з лїхтарнею і підніс в гору та пустив ся напред великим кроком, а чотири другі мужчини поступали в темнотї за ним. Пустились навпростець через поля і плоти аж до дороги, що ішла боком від Еліотової посілости, а котрою може на чверть години перед тим їхав Бакер.

— Тепер треба іти дальше без сьвітла, бо зрадимо ся — сказав Ицко, коли перелїзли через послїдний пліт, і сховав лїхтарню під полу. — Звідси аж до того місця не буде більше як триста сяжнів; ідім же, але так тихенько, як лиш можна!

— Коли ви правду кажете, що то Бакер, то він не уйде менї живий! — відозвав ся Еліот стиха, приступивши до похатника, що жваво поступав наперед. — Я і постарів ся, а ще не мав такої пригоди, як отся — лиш раз, пригадую собі — а я був тогди ще молодим, — гнали ми в полудневій Георгиї за повтїкавшими невільниками та загнали їх у багно і мусїли їх тровити псами. Тогди треба було так робити, коли чоловік хотїв сам жити, бо по очеретах ховали ся цїлі ватаги, гірші від диких зьвірів. Тут в наших сторонах було щось нечуваного, щоби невільники втїкали, і я волів би вдвоє тілько стратити з иншого боку, як щоби то менї першому мало щось такого стати ся.

— Будьте раді, що лиш на тім скінчило ся, та що не прийшло ся вам голосити за власною кровю і тїлом, бо й до того могло було дуже легко прийти! — сказав на то похатник та пустив ся ще скорійше.

Були ще недалеко від задних воріт в огорожи, коли знову страшно заблисло, а доокола кругом стало ясно, як в день; загреміло страшенно і вдарив десь грім, а відтак стало лити, як би з коновки. — Стійте! — відозвав ся похатник — они мабуть десь недалеко, бо онтам рве ся якийсь привязаний кінь, що налохав ся грому — я піду наперед та погляну, що то значить ся! — Він щез у темнотї, а тамті другі станули і не рушаючись, чекали цікаві, що то буде, і незадовго змокли аж до нитки. Грім бив за громом, що аж в ушах гудїло, а Гельмштедт таки казав, що він вже від того мабуть оглух; настала така страшенна злива, що вода підмивала землю стоячим таки під ногами. Так минуло може пять мінут, коли нараз якесь сьвітло осьвітило лиця стоячих; то Ицко станув перед ними і відслонив лїхтарню. — Втекли, а коня лишили — відозвав ся він — а ось якийсь вузлик, що загубили може на пять кроків від коня; пустились, видко, впоперек через корчі на дорогу лїсом, але я може лїпше знаю ту дорогу, як они; добре, що дощ паде, не будуть чей могли так скоро бічи!

виділу забрав голос: п. Чиж домагаючись, щоби бодай ґрунт закупити під будову дому. П. Дмитерко не бачив в думці п. Чижа реальної підстави, бо ліпше, як процентують ся гроші в щадници, чим лежать в землї порослій бодаками. П. Кисіль добачував причину малого числа членів „Просьвіти“ в тім, що істнує роздор партийний. Професор Шухевич замітивши, що „Просьвіта“ за час 25 літ зросла дуже сильно, перейшов до справозданя і представивши, як укладалось справоздане давнїйшими роками, домагав ся, щоби ті справозданя складати після подїлів на секциї. П. Чиж зажадав фахового поясненя не могучи вдоволитись бесїдою п. Дмитерка. Земля дорожіє з року на рік, отже гріш не буде викиненийі, коли закупить ся еї. Др. К. Левицкий пояснював, що годї викинути гроші і лишитись товариству без крайцаря. А впрочім добре місце коштує стілько, що й фондів на то нема. По вистaві має ся справа порішитись. П. Дмитерко мов то у відповідь п. Кисїлеви замітив, що робота тов. „Просьвіта“ така, що повинна всїх розумних людий стягнути під свій прапор. Осьвіта народу, добробит его — отсе найкрасший поклик до роботи. Бесїдник не годив ся, мов би партийний роздор був причиною малого числа членів.

П. Стронський зазначив, що члени „Просвіти“ рекрутують ся лиш з Галичини, а Угорска Русь, Україна не бере участи. Бесїдник бажав би звязи між Русинами всїх країв. О. Цурковский піднїсши признане для справозданя в цїлости, замітив, що найслабша сторона справозданя то справа читалень і філий. З того годї довідатись, як поступила справа економічна, де заложено крамниці, шпихлїрі і т. д. Се вказує, що виділ стояв при давнїйшім статутї — печатав книжочки і ширив їх, а філиї фунґували о стілько, що на їх руки висилано книжки. Не було доси орґанїчної звязи, тож треба нової орґанїзациї, щоби ті філиї, читальні жили. Щоби се осягнути, треба контролї головного виділу. Товариство не має бути лиш накладцем книжок, а виділ мусить складатись з таких членів, з котрих один або два могли би виїздити на контролю по філїях і читальнях. Товариство має приносити хосен. Нехай тілько товариство розвине живійшу акцию, тогдї будуть і фонди потрібні для такого контрольора і робота по філїях і читальнях пійде, як слїд.

О. Зубрицкий уважав за потрібне, щоби втягнути до роботи людий поза-львівских, бо львівскі люди перетяжені роботою. Просив о пояснене, чому др. Олеськів виступив з виділу? — Др. К. Левицкий пояснив, що др. Олеськів виступив за-для того, що виділ не міг вдоволити его жаданям що до видавництва господарско-промислового.

Потім принято справоздане до відомости. Тепер забрав слово проф. В. Шухевич і відчитавши з ювілейної книжочки п. заг. „Двайцять пять (25) лїт историї товариства „Просьвіти“ написаної Ів. Белеєм, уступ на ст. 56, де говорить ся о 17-лїтнім проводї дра Омеляна Огоновского в Просьвітї“, зазначив, що ювілей „Просьвіти“ єсть також ювілеєм 25-лїтного труду дра Огоновского і піднїс оклик: Нехай живе др. Огоновский!“ Серед бурливих і невмовкаючих оплесків висказали збори заслугам достойного голови найщирше признанє. — Др. Огоновский, зворушений, подякував за овацию.

Наступило справоздане комісиї контрольної предложене п. Іс. Громницким. Збори удїлили абсолюторию уступаючому виділови і висказали подяку касиерови п. Огоновскому і контрольорови о. А. Тороньскому.

Який вибрано виділ, ми вже доносили. На внесене о. Матковского вибрано аклямацию до комісиї котрольної пп. Громницкого, Ганинчака і Барановского.

Наступила дальша точка: „Приняте почетних членів“, реферована пос. Барвіньским. Предложених: письменника Мих. Старицкого, маляря і поета К. Устияновича, др. Ів. Пулюя з Праги, о. Ом. Левицкого з Тартакова, о. Танячкевича і Титка Ревакoвича судью з Підбужа — збори приймили оплесками між почетних членів „Просьвіти“.

Дальшу точку: „Реґулямін для читалень „Просьвіти“ реферував др. К. Левицкий вказавши, що розвиток читалень саме вимагає такого реґуляміну, щоби дїло йшло в однім напрямі. Бесїдник переходив параґраф за параґрафом і, по належнім поясненю, збори приймали частями згаданий реґулямін. Лише при §. 9. поставив о. Мик. Темнїцкий внесене, щоби постанову про громадскі шпихлїрі вичеркнути, бо знає з досьвіду, що ся справа не приносить поки-що користий. — П. Врецьона виказував потребу шпихлїрів; так само п. Дмитро Третяк, доказуючи, що шпихлїрі добра річ; він сам заложив такий шпихлїр і бачить великі користи. — О. Темнїцкий відповів, що гадка гарна, але в практицї дуже трудна; впрочім взяв назад своє внесене. — Пос. Гурик просив всїх участників зборів, щоби без огляду на аґентів, обезпечувались в „Днїстрі“, а тим інституция зможе відповісти своїй задачи. — О. Городецкий порушив ще раз справу шпихлїрів і піднїс, що хосен зі шпихлїрів надто явний, щоби розводитись над тим. Але які мають бути шпихлїрі — читальняні? Доки читальнї не мають материяльної основи, доки нема каси позичкової і животворних соків — доти очевидно годї о тім бесїдувати. Тож перша річ подбати за читальнї і закладати лиш читальняні шпихлїрі, а не громадскі. Параґраф 9-ий принято, як і всї прочі.

(Дальше буде).

Перегляд полїтичний.

Сими днями має наспіти до Відня відповідь российского правительсва в справі угоди торговельної. Зараз по одержаню тої відповіди мають розпочати ся переговори, а в кругах добре поінформованих припускають, що згода буде заключена ще сеї весни.

Вчера відбули ся у Відни два збори робітників, що не мають нїякої роботи. Одні збори відбули ся спокійно, а другі розвязано, позаяк бесїдники виступали на них против теперішного ладу суспільного.

Зачувати, що італїяньский наслїдник престола має заручити ся з донькою Архікн. Йосифа.

Проводир ческих властителїв більшої посїлости Фрідлєндер заявив, що ті властителї відлучать ся підчас виборів зовсїм від шляхти, позаяк для народної справи єсть то все одно, чи буде вибраний консерватист, чи нїмецкий лїберал.

З Мадриду доносять, що в провінциї Толєдо потворились ватаги розбишацкі, котрі нападають на міста і села та рабують і палять. Подібні ватаги потворили ся і в Андалюзиї, де селяне дуже збіднїли. Коло Херес розігнала жандармерия одну ватагу розбишацку убивши з неї та поранивши кількох людий.

Хрестини болгарского наслїдника престола відбули ся з великим торжеством, а довершив їх католицкий епіскоп Менїні. Княгиня болгарска від кількох днів сильно нездужає, але покликаний з Відня др. Бравн робить надію, що удасть ся удержати еї при житю.

— Ходїм же! — сказав Елїот — туча не потягне довше, як чверть години, а від дощу можна найлїпше обісхнути, коли чоловік добре рушає ся!

Пустились таки в дощ. Похатник нїс добре закриту лїхтарню в лївій руцї і ступав по переду. Так ішли они якийсь час мокрими корчами, аж показала ся вузенька доріжка в лїсї. У старого, видко, були зелїзні ноги. Він ішов скоренько й все однаково довгим кроком, оминав завчасу всяку перешкоду, так, що ті, що ішли за ним, погадали собі, що то таки найлїпше держати ся его і сьвітла, що падало від лїхтарнї на землю. Нїхто анї слївцем не відзивав ся. Кождий мав досить з себе, щоби лиш уважати та не упасти на ховзкій земли, або де не розбити ся об яке лежаче на дорозї дерево — а дотого ще й провідник гнав чим раз скорше. Може в чверть години перестав падати дощ, громи ще лиш десь далеко гудїли, а з одежи ідучих видко було при сьвітлї лїхтарнї, як виходила з неї пара. Гельмштедт і забув, чого він іде та й де він тепер обертає ся; він лиш думав собі, що тепер вже й без него настав конець небезпечности від Бакера. Єму станули перед очами ті хвилї, які він лише що перебув; перед его душею станула Олена в цїлій своїй миленькости й здавало ся, що він ще раз, хвиля за хвилею, переживає ту пів годинки, яку перебув з нею; не чув того, що ішов вже так довго, бо ноги під ним рушались самі від себе, аж нараз пристанули всї й він пробудив ся із своеї задуми. — Мусять бути десь недалеко від нас! — відозвав ся Ицко і станув очевидно занепокоений. — Чуєте?! — Від часу до часу було чути, як коли-б тріщало сухе ріще. — Пустились старою гатею з дошок, то ще три чверти милї від ріки — поспішаймо, а догонимо їх — дорога лїсом зараз скінчить ся.

Мовчки, але ще з більшим поспіхом ішли они дальше. Хмари розійшли ся, небо стало чудно ясне, а на нїм заблисли зірки. Коли стежка доходила край лїса, задув похатник лїхтарню навіть не стаючи. — Она лиш за очи ловить, а не помагає нїчого! — сказав він. Треба було кілька хвиль, заким они привикли до темноти, але й зараз при сьвітлї зірок побачили, що они на рівнинї.

— Аби я так здоров, що то они онтам! — відозвав ся нараз старий і показав пальцем перед себе — онтам — говорив він дальше, коли Елїот підбіг до него — просто саме край лїса!

На мурованім гостинци, що як ясна лента виднїв ся серед темноти, видко було якісь темні тїни, що бігли наперед. — Той злодюга, видко, думає, що він безпечний, коли навіть не пішов бічною дорогою! — відозвав ся Елїот — може би ми его перебігли?

— То той кусень гостинця, котрим они мусять іти — відповів Ицко — там в долинї ід коршмі над рікою, сходить ся знову в гущавину — але менї видить ся, що наша дорога буде ще коротша. Держіть ся близько мене! — Він завернув на лїво, перелїз через якийсь пліт і пустив ся якимсь кукурузинєм знов в корчі, а другі ішли за ним. За хвилю показала ся вузонька стежечка, котру лиш вправне око могло добачити серед ночи, і они зайшли знову в лїс. Земля була тут вкрита грубою верствою листя, можна було іти лекше й скорше, але нераз здавало ся, що провідник лїзе десь попід корчі, а другі мусїли добре купи держати ся, щоби їх галузє не било по лици, та щоби они де не погубили ся серед темноти. — Чи ви добре ідете, Ицку? — спитав Елїот по хвили.

— Вже не бійтесь, пане! — відповів на то старий — коли похатник, що лазить цїлий рік сими сторонами, не буде знати дороги, то хто вже буде знати?

Ішли так може чверть години, коли десь здалека почув ся такий шум, як коли-б вода де з гори спадала; на хвилю притихло, а відтак зачало знов шуміти.

— Що то єсть, чи не чуєте нїчого, Ицку? — спитав Елїот і став надслухувати.

— Лиш не постоюйте тепер, пане! — відповів похатник і пустив ся ще скорше — то пароход, що чекає на ріцї на тих злодюгів; тепер розходить ся лиш о то, хто з нас перший добіжит до берега, чи ми, чи они — хто має ручницю, нехай наложить сьвіжу капслю, коли може давна замокла!

Пустились дальше так скоро, як лиш могли їх ноги нести; за кілька хвиль спускала ся вже стежка на дорогу недалеко від коршми над рікою. Але похатник нерозглядаючись навіть пустив ся звідси дорогою до ріки; при помочи своеї палиці нїби аж підскакував, а ті, що ішли за ним, мимо великої цікавости, що то буде, таки вже не могли так гнати, як він. Лиш один Елїот, сподїваючись недалекого рішеня, набрав нїби сьвіжих сил. Шум парохода було чути за кождим кроком виразнїйше — ми їх таки перебіжимо, лиш скоренько! — відозвав ся Ицко на переді. Аж ось понїс ся від

Новинки.

Львів дня 8 лютого.

— **На дохід будови руского театру** у Львові устроює підписаний комітет при співудїлї академиків руских з Черновець — в Кіцмани в сали касиновій дня 15 лютого с. р. вечерницї з танцями. — Евсевій Андрійчук, протоерей. Др. Лев Воєвідка, лкар. Евген Ганкевич, ц. к. субст. нотар. (Вступ на салю за оказанєм запрошеня від особи 2 зр., від родини 3 зр. — Добродійнї датки приймають ся з подякою і будуть оголошені. — Стрій народний або домовий. — Початок о 8 годинї вечером.

— **На будову руского театру** прислали на руки тов. „Просьвіта" Вп. пп.: о. Ос. Кордасевич парох з Цетулї 3 зр. з пушки; — о. Кость Целевич парох в Берлогах 2 зр., а то: від себе 1 зр. а 1 зр. від брацтва церковного; — о. Осип Сабат парох в Соснові зібраних 8 зр.; — п. А. Добряньский адюнкт судовий в Дрогобичи 6 зр. 40 кр. зібраних на іменинах у вп. Николая Криська дідича в Попелях; — о. Чмола з Улашковець 5 зр.; — Ісид. Пасічиньский з Задїльска 1 зр.; — о. Лев Воляньский з Яслиской Волї 1 зр.; — о. В. Молчко з Сервир 50 кр.; — Мария Фолюсевич учителька з Надвірної 10 зр. на котрі зложили пп.: Володим. Хромовска 1 зр., Юлїя Дмитрик 1 зр., Ів. Хромовский 1 зр., Мих. Руденьский 1 зр., решта дрібними датками; — о. Лукиян Січиньский з Угриня 15 зр. з купонів, котрих розпродано: На празнику в Бичківцях за 3 зр., на весілю ч. І. Плішки, селянина в Угриню за 1 зр., в читальни „Просьвіти" в Угриню за 4 зр., п. А. Брилиньский за 1 зр., п. Н. Січиньский за 1 зр., від себе 5 зр. — громада Звижень 1 зр. 70 кр., зібраних колядниками в свята Різдва; — о. І. Маркевич з Юнашкова 16 зр., на котрі зложили гостї дня 7 січня в домі о. Яворского в Путятинцях 5 зр.; а в домі о. Городецкого в Вербилівцях дня 8 січня 11 зр.; — Николай Вус і Іван Митко з Любачева 50 кр. від шкільної молодіжи; видїл ради повітової в Лїску 5 зр.; — Ром. Вергун з Завалова 1 зр.; — Кир. Коциловский студ. медицини з Посади сяніцкої 2 зр. 46 кр., зібраних від гостий в реставрациї п. Ляпґера; — Петро Чорний аґент „Днїстра" в Борничах 3 зр. 20 кр. з розпроданих купонів. — о. І. Рибак з Шумлян 2 зр.

— **З Войнилова пишуть:** Межи молодіжею, що належить до нашої читальнї, збудив ся в послїднім часї більший рух. Видячи, що не буде чим заплатити ґазетку (старші якось відтягнули ся), бо вкладка для вигоди членів дуже низенька, лише по 5 кр. місячно, не може бодай в части розходів покрити, молодїж рішила ся ходити з колядою а дохід обернути на читальню. Доходу з коляди було 10 зр. 50 кр. Найбільше тим заняли ся Олекса Дурбак, Юрко Самотовка, Яць Белей і ин. По удалій колядї загадали читальники устроїти в день навечеря Богоявленя спільну вечерю, що й стало ся. Милий то був вечер, бо по заснованю нашого товариства перший раз відбула ся така товариска забава. На спільній вечери явив ся і всч. о. Я. Мандзїй, а в своїй промові загрівав членів до спільної працї та желав молодому товариству як найкрасшого розвою і успіхів. Відтак відсьпівали члени тропар і засїли до вечері. Правдивий то був Сьвятий вечер. На кождім лици видко було радість. За вечерею сьпівано коляди на переміну зі сьвітскими піснями, а не обійшло ся, як звичайно і без тоастів. Забавили ся до пізної ночи а при кінци відсьпівали Найясн. Монарсї Многая лїта, і серед звуків гимну народного „Ще не вмерла Україна" розійшли ся домів.

— **Рада міста Львова** ухвалила остаточно затягнути позичку десять міліонів зр. на свої потреби. Тепер ще залежить від згоди Сойму і правительства, чи ту позичку місто дістане. Товариство властителїв реальностий дуже невдоволене з сеї ухвали і аґітує против неї.

— **Доповняючий вибір** одного члена Ради пов. в Стрию з ґрупи громад сельских розписано на день 15 марця.

— **Сороката серна.** П. Осип Лисаковский убив сего року в Коршові сорокату велику серну. Чоло, підгорле, груди і всї ноги по колїна у неї білі, як сніг, і на цїлім тїлї у неї такі білі плями, дуже гарно уложені. Та серна буде виставлена на виставі краевій.

— **Що коштує „раз в лице?"** В одній каварнї у Штутґартї посварив ся кельнер зі своїм директором, котрий єму так надоїв, що кельнер постановив пімстити ся. Приступає він до буфетової дами і питає ся: що коштує у Віртемберґії раз в лице? — Один таляр — каже дама. Кельнер кладе гарненько свої три марки на таріль, іде до директора, що сидить з людьми і балакає, ставить перед него таріль і в тій хвили як махне свого директора по лици, аж лоскіт пішов по каварни. Директор, розуміє ся, не подякував свому кельнерови за такий почастунок при людях, тільки заскаржив его до суду. Суд засудив кельнера на 5 марок кари і 60 марок коштів. Директорови здавала ся та кара за мала і вивіс рекурс. Висша інстанция розглянула справи і найшла ще одну вину кельнера, а именно, що він питанєм: „кілько коштує у Віртемберґії раз в лице?" насьмівав ся з законів — отже засудила его на 25 марок кари і на заплату коштів, так що разом „раз в лице" коштувало кельнера 125 марок, або 75 зр.

— **Уперті як рідко!** В Бамберґу в Німеччинї жиє родина огородників Охів, зложена з двох нежонатих братів і двох незамужних сестер та мають свій домок і огород коло него. Ще десять лїт тому назад хотїла громада міста закупити від Охів їх дім і ґрунт та й сусїдні під будову касарнї. Розпочали ся переговори з Охами, але ті не говорили нїчого більше, лиш що не мають ґрунту на продаж. Постановлено отже судово їх вивластити й остаточно переведено цїлий процес судовий, але Охи все-таки не хотїли уступити ся з свого ґрунту і не принимали нїяких актів судових, анї навіть остаточного вироку. Позамикали всї двері і вікна та не впускали нїкого. Одного разу вкинув був возний письмо судове через случайно отверту горішну часть вікна, але й в тій хвили вилетїло письмо тою самою дорогою на улицю. Охи не уперались навіть і тогди, коли урядник судовий хотїв їм виплатити суму 8.755 марок. Гроший не можна їм було доручити і длятого зложено їх насамперед в міскій касї а відтак в банку на проценти. Так лежать они й до нинї. Маґістрат взивав вже два рази Охів, щоби они відобрали собі купони від своїх цїнних паперів в банку, але за кождий раз вернув возний з тою вістею, що Охам не можна письма доручити. Тимчасом умер один Ох а прочі, видко, так уперті люде, що постановили навіть й вироку смерти не узнавати за правосильний, бо уважають помершого, хоч він вже давно похоронений, все ще за живого; що дня, коли сїдають обідати, ставлять на столї таріль і для помершого а вечером стелять єму постіль. Тимчасом гроші в банку ростуть і ростуть. Здаєсь, що наслїдники Охів не будуть так уперті.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Атини 8 лютого. Парлямент зібрав ся вчера на засїданє, але що опозиция не явила ся, то треба було задля браку комплєту відрочити засїданє.

Петербург 8 лютого. Мінїстер фінансів Вітте одержав великий хрест леґії гонорової.

Париж 8 лютого. Коло Кампїє вискочив поїзд зелїзничий з шин, причім згинуло 3 людей, а 10 єсть покалїчених, між тими трох тяжко.

ріки такий стукіт, мов би щось тяжкого падало на пїдлогу, порожну під сподом, дотеперішний шум нараз притих — послїдний закрут дороги був вже перед здогонячими, а ледви на двацять кроків від него показалось чисте небо над рікою, осьвітленою першим проміннєм сходячого місяця. За кілька хвилин перебігли они той короткий кусень дороги — але саме в тій хвили, коли Ицко станув на високім березї, відчалила вже й парова лодка від берега і повною парою пустилась долї рікою.

— Господи! — відозвав ся Еліот, не знаючи вже, що собі робити, і видивив ся як остовпілий за поплившим пароходом — он куди то пустились; — але аби я так до завтра не діждав, як то онтам на пароходї не стоять мурини! — Ицко стояв через хвилю як закаменїлий, відтак підпер ся палицею і присїв поволи, як би єго всї сили опустили. — Таки запізно! — сказав він — я чув, як втікачі бігли по плятформі, але сам собі не вірив — та й той білий чортище втїк з ними. — Мурини й собі роти порозявляли та дивили ся за поплившим судном; лиш один Гельмштедт, котрого очарував вид темної ріки, що вила ся поміж дико романтичними горбами, розглядав ся по околици. — Не знаю — каже він по хвили — чи то що поможе, але мені здає ся, що онтам пливе якесь друге судно долї рікою!

Еліот кинув ся. — Слава тобі Господи, може ще удасть ся! — відозвав ся він і глянув горі рікою, де в сьвітлї місяця показала ся подвійна хмара диму і підходила чим раз близше — бігми, що то оди з наших більших пароходів, єсть ще надія; нехай заплачу не знати що, а мушу тому злодюзї вязи скрутити. Ицку, засьвітїть ліхтарню, скоренько, щоби можна знак дати; там в долинї на ріцї ще темно, хоч вже місяць сьвітить.

Всїх очи звернули ся на надходячий пароход — тамтой другий щез вже був на закруті ріки. Ицко добув сїрники і засьвітив ліхтарню. — Менї видить ся, панонку, що не богато вдїємо — сказав він — а з енерґії, яка доси проявлала ся в цїлій его особі, не було в єго голосї анї слїду — нам, бачу, не призначено дістати того чоловіка в свої руки, бо коли-б не то, то я мимо всїх моїх трудів і оглядности не був би всюди прийшов за пізно — за пізно прийшов до коршми над рікою, щоби підслухати цїлий єго плян; за пізно прийшов до Цезара, котрий на мене чекав; за пізно прийшов до Оклї, щоби тому злодюзї не дати втечи; за пізно й сюди — а у мене то, панонку, завсїгди злий знак!

— Майте розум, Ицку, та ходїть на долину до ріки, бо надходить пароход! — сказав на то Еліот і пустив ся в долину до пристанї, а другі пішли за ним і стали вимахувати ліхтарнею. Машина на суднї перестала робити і оно сунулось поволи до пристанї. Відтак перекинули з судна дошку на беріг, що служила замість містка, а всї пять мужчин вийшли по нїй на судно.

(Дальше буде).

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 червня 1893, після львівск. год.

Відходять до

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 01	10 41	5·26	11·11	7·36	—
Підволичиск	6·44	3 20	10 16	11·11	—	—
Підвол. Підзам.	6·54	3·32	10·40	11·33	—	—
Черновець	6 36	—	10·36	3·31	10·56	—
Стрия	—	—	10·26	7·21	3.41	8 01
Белзця	—	—	9·56	7·21	—	—

Приходять з

	Поспішний		Особовий			
Кракова	3 08	6·01	6·36	9·41	9·35	—
Підволочиск	2 48	10 02	6 21	9·46	—	—
Підвол. Підзам.	2 34	9·46	9·21	5·55	—	—
Черновець	10 10	—	7·11	7.59	12·51	—
Стрия	—	—	1·08	9·06	9·52	2·38
Белзця	—	—	8·16	5·26	—	—

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника львівского, він різнить ся о 35 мінут від середно-европейского (зелїзничого): коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 35 мін.

За редакцию відповідає **Адам Креховецкий**.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.